

Бойко (потapia си залъка, лапва го и се заглежда къмъ града. Слънцето е пробилло облацитѣ надъ него). Колко комини! И какви високи... Чакъ до облацитѣ... По-високи и отъ тѣхъ...

Бащата (замислено). Кумини... Върху колко мжка, господарска и работнишка, тежатъ, синко, тѣ. Дали нѣма да легнатъ и върху твоя грѣбъ? Ехъ, да не бѣше тая година толкова сушава, да имаме ланското плодородие, кой щѣше да те води въ града, ама на! Сждба! Дето е тънко, тамъ се кжса.

Бойко. И азъ щѣхъ да ходя на училище.

Бащата. Мжчно ли ти е за него?

Бойко (насълзенъ). Много, много ми е мжчно. Ама нищо. Ще свикна въ града, ще се науча да работя, ще спестя пари и ще купя... Татко, знаешъ ли? Ще ти купя единъ чифтъ волове.

Бащата (трогнатъ, погалва го). Хубавото ми момче! Всичко, всичко ще ми купи то. И волове ще ми купи... Само едно: да бждешъ честенъ въ всичко и всѣкога. Помни — съ чужда мжка богатъ не се става. И да се стане, не е за дълго. Чуждо ли е, то не е твое.

Бойко. Потрѣбало ми е. (Отъ двора се задава една богата госпожа съ малко кученце на ржце).

Госпожата (като вижда Бойка и баща му). Я пкъкъ тия просяци де намѣрили да се завратъ! (Високо). Ей, байно, тука е чуждъ имотъ.

Бащата (става почитително. Следъ него и Бойко). Простете, господарке... Ние, така, рекохме да поседнемъ на сушина. Ръмѣше.

Госпожата (строго). Че друго мѣсто нѣмаше ли за васъ!

Бащата. Нѣмаше наблизо, господарке, пкъкъ ние капнахме отъ умора. Хлъзгавъ е пжтя.

Госпожата. А не виждате ли, че ще ми измачкате цвѣтята? Пкъкъ и кой знае, за какво сте се спотаили. Скоро ще се слустне нощъ... Яла съмъ ви попарата азъ. Колко пакости сж ми правили такива просяци. Дойде нѣкой, увива се около тебе, моли ти се, или ужъ все за сушина, пкъкъ току ти отвлѣче нѣщо.